

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

Radosław Tomasz Jeż (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa J. K., A. T.

przeciwko B. S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych

w dniu 10 lutego 2026 r.

w przedmiocie skargi nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu

Okręgowego w Warszawie z 23 czerwca 2022 r., sygn. XXVII Ca 358/18,

- 1. umarza postępowanie w sprawie skargi nadzwyczajnej;**
- 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania
wywołane wniesieniem skargi nadzwyczajnej.**

UZASADNIENIE

Dnia 10 kwietnia 2024 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) Prokurator Generalny (dalej: „Skarżący”) skierował do Sądu Najwyższego skargę nadzwyczajną od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XXVII Wydziału Cywilnego Odwoławczego z dnia 23 czerwca 2022 r. o sygn. akt XXVII Ca 358/18 w sprawie z powództwa A. T. i J. K. przeciwko B. o

zapłatę i wniósł o uchylenie w części zaskarżonego wyroku, to jest punktu 2 w części oddalającej apelację powodów w pozostałym zakresie, co do roszczenia głównego w kwocie 28 651,29 zł i roszczenia ewentualnego w kwocie 27 887,67 zł, jak i orzeczenia o kosztach postępowania sądowego, tj. kosztach zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem I instancji, a także w punkcie 3 wyroku zasądzającego od powodów na rzecz pozwanego kwotę 1 350,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie, pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania ze skargi nadzwyczajnej.

Pismem z dnia 8 września 2025 r. (data wpływu do Prokuratury Krajowej) powodowie poinformowali Skarżącego o zawarciu z pozwanym w dniu 11 lipca 2025 r. ugody nr [...] dotyczącej obydwójga kredytobiorców odnośnie kredytu [...] i wnieśli o wycofanie skargi nadzwyczajnej skierowanej na ich korzyść.

Ustosunkowując się do wskazanego pisma powodów, wobec zawarcia ugody między stronami, Skarżący pismem z dnia 19 września 2025 r., działając na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., w zw. z art. 95 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 622, dalej: „u.SN”) cofnął wskazaną powyżej skargę nadzwyczajną i wniósł o umorzenie postępowania w jej przedmiocie.

W uzasadnieniu wskazał, że interes prawny powodów został zaspokojony, wobec czego rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w sprawie z przedmiotowej skargi nadzwyczajnej stało się niecelowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie ze skargi nadzwyczajnej podlegało umorzeniu.

Stosownie do art. 95 pkt 1 u.SN w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje się w zakresie spraw cywilnych przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398⁴ § 2 oraz art. 398⁹ tej ustawy. Przepisy ustawy o Sądzie Najwyższym nie regulują kwestii cofnięcia skargi

nadzwyczajnej, z tego też względu, zgodnie z przytoczonym przepisem, należy zastosować w tym zakresie właściwe przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej. Zgodnie zaś z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Przepis art. 391 § 2 zdanie pierwsze *in principio* k.p.c. stanowi natomiast, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 grudnia 2024 r., II NSNc 405/23; z 4 września 2025 r., II NSNc 104/24).

Cofnięcie skargi nadzwyczajnej przez Skarżącego, z uwagi na odpadnięcie jej podstawy wobec zawarcia między stronami procesu ugody, która wyczerpała ich wzajemne roszczenia, mające swoje źródło w zawartej w dniu 24 października 2009 r. Umowie, uzasadnia umorzenie postępowania zainicjowanego skargą nadzwyczajną. Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie powołanych przepisów prawa, orzekł jak w punkcie pierwszym postanowienia.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że zawarcie przez strony ugody w całości wyczerpującej wzajemne roszczenia wypływające z zaskarżonego orzeczenia i tak wykluczyłoby możliwość stwierdzenia w sprawie spełnienia przesłanki funkcjonalnej, o której mowa w art. 89 § 1 *in principio* u.SN. O ile bowiem przesłanka szczególna stanowi jedno z kryteriów, w świetle którego Sąd Najwyższy dokonuje oceny wadliwości zaskarżonego skargą nadzwyczajną prawomocnego orzeczenia, o tyle przesłanka ogólna określa warunek, którego zaistnienie otwiera drogę do ewentualnego usunięcia stwierdzonej wadliwości poprzez wyeliminowanie zaskarżonego orzeczenia z obrotu prawnego. Warunkiem tym jest konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Samo zatem zaistnienie przesłanki szczegółowej, również wskazanej w art. 89 § 1 pkt 1 u.SN, nie przesądza jeszcze o konieczności wyeliminowania z obrotu wadliwego orzeczenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 maja 2021 r., I NSNk 4/20; 16 czerwca 2021 r. I NSNc 567/21).

Zasadność skargi nadzwyczajnej winna być oceniana przede wszystkim przez pryzmat celu tego środka kontroli konstytucyjności orzeczeń sądowych, wyrażonego w art. 89 § 1 *in principio* u.SN. W sytuacji, gdy w sposób oczywisty,

jak w przypadku zawarcia ugody, rozstrzygającej w całości wzajemne roszczenia stron, wynikające z zaskarżonego orzeczenia, przesłanka ogólna nie może zostać uznana za spełnioną, odpada potrzeba badania wystąpienia w sprawie przesłanek szczegółowych. Nie sposób bowiem uznać, by zaskarżony wyrok nadal prowadził do zaburzenia istniejących stosunków społecznych i kreował uprawnienia godzące w poczucie społecznej sprawiedliwości, nieusprawiedliwione warunkami oraz niezgodne z zasadami słuszności, uczciwości (lojalności) i etycznego postępowania, naruszając zasadę demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

W tej sytuacji nie sposób przyjąć, by istnienie w obrocie prawnym zaskarżonego wyroku stanowiło przejaw rażącej wadliwości prawnej, zaistniałej w procesie sądowego stosowania prawa, które należałoby oceniać jako sprzeczne z poczuciem sprawiedliwości. W niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej w rozumieniu art. 89 § 1 *in principio* u.SN., umorzenie postępowania nie budziło zatem żadnych wątpliwości.

O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie z art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN.

sh

[a.ł]

